

KIM VIÊN

CON CHIM BẢO TIN XUÂN

KIM ĐỒNG

KIM VIÊN

**CON CHIM
BÁO TIN XUÂN**

Bìa và minh họa của ĐOÀN THANH

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG
HÀ NỘI — 1980

THÔNG TIN EBOOK

Ebook được thực hiện bởi các thành viên của TVE-4U.ORG:

- Nguồn sách, scan: Cái lệ
- Sửa text và tạo ebook: Bình An

NHỮNG BÔNG HỒNG ĐỎ

Làm bài xong, Nga xếp lại sách vở và nghĩ ngay đến những công việc mẹ dặn.

Sáng nay, trước lúc đi làm, mẹ dịu dàng bảo Nga:

— Con trông nhà cho ngoan. Làm bài, học bài thật đầy đủ. Nếu còn thì giờ, con nhặt cho mẹ mấy mớ rau cần, vo gạo, rửa nĩa. Đi làm về mẹ nấu cơm cho nhanh.

Nga nhớ hết những lời mẹ dặn. Đây là lần đầu, Nga ở nhà một mình. Mọi khi, còn có cả bà. Chiều qua, bà đã về quê chăm sóc cô Xuân — em của bố Nga — vừa mới sinh em bé.

Trước khi về quê mấy hôm, bà thủ thỉ dặn dò Nga đủ điều. Vì bà biết rằng không có bà, hàng ngày Nga phải ở nhà một mình vào buổi sáng. Lấy ai nhắc nhở Nga lúc học lúc chơi. Lại còn làm nũng bà và vòi ăn nữa. Lo thế, nên bà đã tập cho Nga quen với việc nhặt rau, vo gạo, quét nhà.

Lúc chia tay với cả nhà, bà còn giúi vào tay Nga năm hào rồi ôm Nga dặn khẽ:

— Vắng bà, cháu phải lo giúp đỡ mẹ nhiều hơn. Đừng ham chơi cháu nhé!

Mẹ Nga cũng lo như bà nhưng không nói ra. Mẹ muốn để bà yên tâm về quê. Mẹ không nhắc gì nhiều về việc Nga sẽ phải ở nhà một mình.

Sáng nay, mẹ cũng chỉ dặn Nga một câu rất thông thường, như là Nga đã quen với công việc này từ lâu.

Nhớ lời mẹ dặn, ăn xôi sáng xong, Nga lấy sách vở ra học bài ngay. Nga còn chú ý làm bài thật cẩn thận, học bài thuộc kỹ hơn mọi ngày. Nga muốn cho mẹ thấy Nga là con gái ngoan của mẹ. Không có bà nhắc nhở, kèm cặp, Nga cũng vẫn ngoan.

Nga thương mẹ lắm. Cũng thương cả bố nữa. Nhưng nói cho công bằng thì Nga thương mẹ nhiều hơn một tí, vì mẹ vất vả hơn bố. Những lúc bố có thể ngẩng đầu đọc báo, thì mẹ tíu tít với bao nhiêu là việc. Nào đi chợ, cơm nước, giặt giũ, lại còn chăm sóc bé Loan em của Nga — mới một tuổi. Còn bao nhiêu việc mà mẹ gọi là “việc không có tên”!

Bây giờ, vắng bà, mẹ lại càng vất vả hơn. Nga càng thấy thương mẹ hơn. Như mọi hôm, học bài xong là Nga chạy đi chơi. Hôm nay, mặc dù đôi chân vẫn muốn theo thói quen, nhưng đầu thì nghĩ khác: “Bà đã dặn... Bà đã dặn...”. Nga lẩm bẩm như vậy để quên đi chơi. Và Nga đã quên đi chơi thật.

Nga lấy mấy mớ rau ra nhặt. Cũng may mà bà đã tập cho Nga, nếu không chắc là Nga sẽ rất lúng túng. Nhặt rau xong, Nga lấy rá gạo mẹ đã đong sẵn ra vo. Thấy gạo nhiều thóc, Nga ngẩng đầu nhặt cho sạch. Mọi khi mẹ vẫn làm như thế mà.

...quét nhà

Vừa làm Nga vừa nghĩ đến lúc mẹ về. Thế nào mẹ cũng sẽ hỏi: “Con đã nhặt rau cho mẹ chưa? Đã vo gạo cho mẹ chưa?” Nga sẽ vui vẻ trả lời

mẹ: “Thưa mẹ, r ồi ạ!” Việc gì cũng “Thưa mẹ, r ồi ạ!” chắc mẹ sẽ vui lắm.

Xong công việc, nắng vừa lên cao. Một vệt nắng xiên chéo từ cửa vào đến tận chỗ Nga ng ồi. Ánh nắng như gọi Nga: “Nắng lên r ồi, rủ các bạn ra sân chơi đi!”

Nhưng sao Nga chẳng muốn đi chơi. Mẹ sắp v ề r ồi. Nga thấy h ồi hộp thế nào ấy. Chẳng lẽ cả buổi sáng mẹ đi vắng, Nga chỉ làm được có mấy việc thế thôi ư? Hôm nay bài học lại ít, Nga có nhiều thì giờ rồi quá.

Nga lơ đãng nhìn ra mảnh vườn nhỏ nhà em. Mảnh vườn ngập nắng khiến màu xanh của cây cối ánh lên như thủy tinh. Kìa, mấy bông h ồng vừa hé nở dưới ánh nắng. Nga sung sướng reo lên chạy ra vườn. Ba bông h ồng vừa ngừng lên đón nắng vừa xòe những cánh nhỏ như muốn chào Nga. Em cúi xuống hôn nhẹ lên những cánh h ồng. Một mùi thơm nhẹ nhẹ ngan ngát, đem đến cho Nga một cảm giác say sưa lâng lâng. Nó gọi lên trong lòng Nga một niềm vui khó tả và nó còn mách bảo cho Nga một đi ều gì mới lạ nữa kia.

Em mỉm cười chạy vào trong nhà. Nhanh nhẹn như một chú thỏ con, em bắt tay vào những công việc mới. Còn bao nhiêu là việc có thể làm được mà Nga không nghĩ ra nếu không có mấy bông h ồng mách giúp. Bộ bàn ghế đầy bụi được Nga lau chùi sạch bóng. Trên mặt chiếc tủ nhỏ đựng quần áo lộn xộn đủ các thứ được Nga dọn lại ngăn nắp. Trên giường, mấy chiếc gối vẫn còn xộc xệch mỗi nơi một chiếc. Sáng nay, bé Loan quấy, mẹ vội đi làm chưa dọn được. Nga cẩn thận xếp lại cho ngay ngắn! Tiện thế, em gấp luôn bộ quần áo của bé Loan còn vắt ở đầu giường. Lại còn bộ cốc chén bàn nữa, phải đi rửa ngay thôi. Việc cuối cùng là Nga quét nhà thật sạch. Thế là Nga đã làm được bao nhiêu việc mà lẽ ra mẹ sẽ phải làm.

Nhà cửa đã gọn gàng sạch sẽ. Nga hớn h ởi chạy ra vườn ngắt ba bông h ồng cắm vào chiếc lọ con đem đặt ở giữa bàn, bên cạnh bộ cốc chén vừa

rửa trắng tinh. Em mỉm cười ngắm mấy bông hồng tươi mơn mớn. Nó sẽ báo cho mẹ một niềm vui bất ngờ. Một đi đâu mới lạ trong căn nhà xinh xắn này. Mọi khi mẹ cũng hay dành cho Nga những niềm vui như thế. Chẳng hạn, mẹ mua cho Nga một cuốn sách mới, nhưng mẹ không báo trước. Mãi đến tối, khi cơm nước xong, mẹ mới mang ra đưa cho Nga, đúng vào lúc Nga đang thích đọc sách. Trưa nay, Nga cũng sẽ đem lại cho mẹ một niềm vui bất ngờ như thế. Mẹ sẽ nhìn thấy những bông hồng đó trong một căn nhà gọn gàng sạch sẽ. Giống như bà lão trong chuyện cô Tấm ấy. Nhưng mẹ không phải rình xem ai đã dọn dẹp nhà cửa đẹp đẽ thế. Mẹ biết ngay đây là con gái của mẹ.

— Con gái mẹ đã làm tất cả đấy phải không?

Vẫn chưa yên tâm, Nga còn giả vờ đóng vai mẹ thử xem sao. Em mở

cửa ra ngoài rồi đóng vào cẩn thận. Từ ngoài, Nga chậm rãi bước tới, đẩy cửa vào nhà. Những bông hồng đỏ đập vào mắt Nga trước tiên: đẹp quá, đúng chỗ quá! Em đảo mắt nhìn quanh gian phòng: gọn quá, sạch quá!

Em yên tâm lấy một quyển sách rồi đọc chờ mẹ về.

Em không phải chờ lâu vì bao giờ mẹ cũng về rất đúng giờ. Mẹ gõ cửa. Đúng tiếng gõ cửa của mẹ rồi. Nga bỗng thấy hồi hộp như là mẹ đi xa lâu ngày mới về. Em vội chạy ra đón mẹ. Mẹ cúi xuống ôm lấy Nga âu yếm hỏi:

— Con ở nhà có ngoan không?

Chợt nhìn thấy những bông hồng để rất đẹp trên bàn, mẹ reo lên:

— Ôi, những bông hồng đẹp quá! Mà nhà cửa lại sạch sẽ gọn gàng nữa! Con gái mẹ đã làm tất cả đấy phải không?

Nga bẽn lẽn nhìn mẹ rồi nũng nịu giúi đầu vào lòng mẹ. Mẹ sung sướng ôm lấy Nga rồi dịu dàng nói:

— Con gái của mẹ còn bé nhưng thật đáng tin cậy!

GIÀN TRẦU CỦA BÀ

Trước sân nhà Hạnh có một giàn hoa an-ti-gôn rất đẹp. Những buổi chiều mùa hè, mỗi khi cơm nước xong, bố Hạnh thường bắc ghế ra sân ngồi dưới giàn hoa hóng mát, hút thuốc lá. Còn Hạnh thì nhặt những bông hoa rụng để chơi đồ hàng.

Những bông hoa nhỏ li ti, màu hồng nhạt, đựng trong một chiếc đĩa mây, Hạnh thường gọi là những quả đào con. Ngày nào cũng chơi như thế mà Hạnh chẳng thấy chán. Những bông hoa nhỏ ấy có sức quyến rũ Hạnh lạ thường.

Thế rồi một hôm, Hạnh thấy bố nói với mẹ là sẽ dỡ giàn hoa ấy đi để trồng một giàn trầu. Mẹ cũng bằng lòng ngay. Riêng Hạnh thì chẳng thích tí nào. Giàn trầu chỉ có lá, không có hoa; sao bằng giàn hoa an-ti-gôn? Hôm ấy, Hạnh đã chực khóc. Bố ôm Hạnh vào lòng:

— Bà già rồi, bố thương bà lắm, muốn trồng cho bà một giàn trầu để bà lấy trầu ăn và sớm hôm bà chăm sóc nó. Có việc cho bà vui lúc tuổi già.

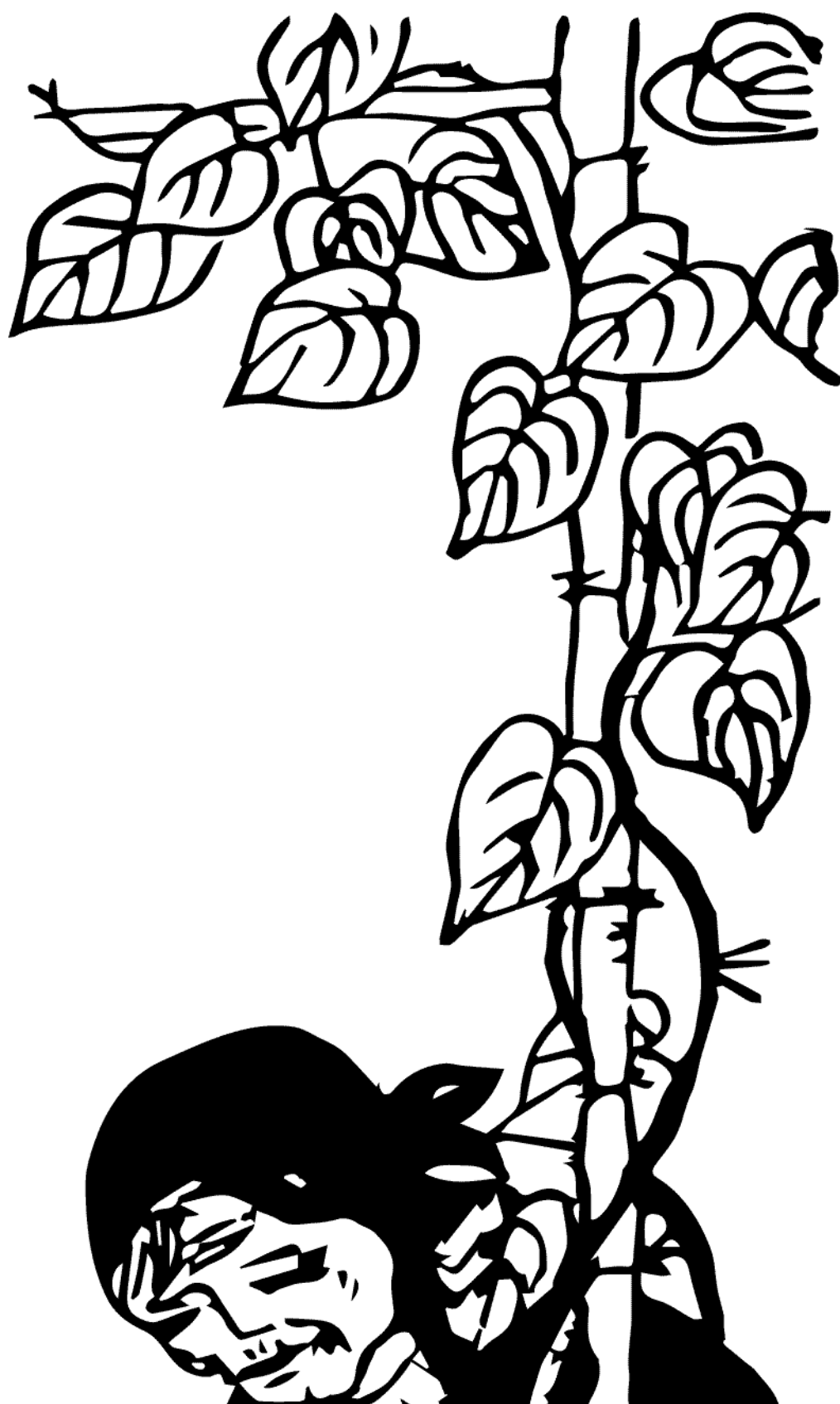
Nghe bố nói thế, Hạnh hiểu và bằng lòng ngay. Chẳng lẽ Hạnh không biết thương bà sao?

Chỉ mấy ngày sau, ý định đó được thực hiện. Bố dỡ hết những dây hoa quăng vào một góc sân. Tuy đã hiểu việc làm của bố, Hạnh vẫn thấy buồn ngủi thế nào ấy. Thương những bông hoa quá!

Đến phiên chợ Bưởi, bố Hạnh cất công đạp xe xuống chợ mua một cây trầu con. Chỗ gốc an-ti-gôn cũ nay trồng cây trầu.

Người vui nhất trong nhà có lẽ là bà. Từ ngày có cây trầu, sáng nào bà

cũng ra tưới, vun gốc và chăm bón cho nó. Cây trầu lên nhanh lắm. Chả bao lâu mà dây của nó đã leo tới giàn. Những chiếc lá non xòe ra như những bàn tay nhỏ xiu hứng ánh nắng mặt trời.

...sáng nào bà cũng ra tưới...

Một bàn tay nhỏ, hai bàn tay nhỏ, ba bàn tay nhỏ, rồi rất nhiều những bàn tay nhỏ nảy ra. Những bàn tay nhỏ ấy càng hứng nhiều ánh nắng mặt trời càng trở nên xanh mượt.

Hạnh còn nhớ mãi. Hôm bà hái những lá trầu đầu tiên để ăn lại đúng vào ngày rằm. Bà mừng lắm, đem những lá trầu tươi vào bàn thờ thắp hương cúng. Sau đấy, bà đem chia cho các cụ già hàng xóm mỗi người vài lá. Chỉ có thế thôi mà các cụ có vẻ quý lắm. Hạnh làm nũng bà: “Bà ơi! Bà cho cháu nếm thử một miếng trầu xem có ngọt không nào? Bà cũng phải chia phần cho cháu với chứ!”

Thế rồi xung quanh cơi trầu của bà, các cụ chuyện trò rôm rả. Thật đúng như câu người ta thường nói: “Miếng trầu là đầu câu chuyện”.

Tất cả những đi đâu đó nay đã trở thành kỷ niệm thân yêu về người bà của Hạnh. Bởi vì bà không còn nữa. Bom Mỹ đã giết chết bà.

—
...câu chuyện về bà lại được nhắc đến...

Hôm ấy, bọn chúng cho máy bay đến bắn trộm. Bà của Hạnh chậm chân không kịp xuống hầm. Một mảnh bom đã trúng vào người bà. Cả nhà đoán rằng lúc ấy bà đang hái trà.

Hạnh đã khóc rất nhiều. Bố mẹ Hạnh cũng khóc rất nhiều. Cả những bà già hàng xóm cũng khóc. Lúc ấy, Hạnh cũng hiểu hơn bao giờ hết tình thương của mọi người đối với bà.

Sau cái Tết hòa bình đầu tiên, bố Hạnh dựng lại chiếc giàn bằng nửa đã bị sập. Giàn trà nay chỉ còn lại cái gốc. Bố gọi Hạnh đến bên gốc trà, buôn trà bảo Hạnh:

— Bà mất rồi, nhà không còn ai ăn trà nữa. Bố sẽ đánh gốc trà này đi để trồng lại cho con giàn hoa. Con bằng lòng chứ?

Bố tưởng Hạnh sẽ vừa lòng. Nhưng thật không ngờ, Hạnh lại trả lời khác hẳn:

— Bố ạ! Gốc trà này là của bà, con không muốn phá đi đâu...

Bố cảm động, không phá gốc trà đi nữa. Bố lại tiếp tục chăm bón cho nó. Chẳng bao lâu gốc trà lại này những mầm xanh. Rồi những lá trà non như những bàn tay nhỏ lại xòe ra hứng ánh nắng mặt trời.

Đến nay, dây trà đã leo kín giàn làm râm mát một góc sân. Bố Hạnh thường mời các bà các cụ hàng xóm sang hái trà ăn. Mỗi lần như thế, câu chuyện về bà lại được nhắc đến. Giàn trà đã thật sự trở thành một kỷ niệm.

CON CHIM BÁO TIN XUÂN

Chim sâu bỗng thức giấc. Không phải vì một tiếng động mạnh làm nó giật mình. Nó bỗng thức giấc trong một bầu trời vẫn yên tĩnh. Một cảm giác kỳ lạ khiến nó bâng khuâng. Chim sâu biết là mình không thể nào ngủ lại được. Nó ra khỏi tổ ngẩng nhìn trời đêm. Bầu trời tím sẫm điểm những chòm sao li ti, lấp lánh bạc, trông như những chùm hoa bằng kim tuyến, Đây là bầu trời mùa xuân.

Sáng ra, khi nắng vừa lên, nó nhìn thấy dưới chân nó, vườn cải nhà bé Hương đã nở đầy hoa vàng. Những cánh bướm nhỏ màu trắng đang đuổi nhau trên những khóm hoa vàng ấy. Đây là cảnh vật mùa xuân.

Bằng tất cả những đi đầu ấy, chim sâu biết chắc chắn là mùa xuân đã đến. Nó vội vã đi báo tin với các bạn chim và muôn loài cây cỏ.

Mãi đến cuối cùng, nó mới nhớ đến cô bé mà thường ngày nó vẫn thấy xách xô nước ra tưới cải.

Chim sâu đến trước cửa sổ nhà Hương. Lúc ấy, cô bé đang ngủ học.

— Này, cô bé ơi! Mùa xuân đã đến rồi đấy!

Hương giật mình rời trang sách:

— Gì thế con chim bé nhỏ của tôi?

— Mùa xuân đã đến rồi! — chim sâu nhắc lại.

Hương cãi:

— Không, mùa xuân chỉ mới sắp đến thôi!

— Gì thế, con chim bé nhỏ của tôi?

— Đã đến rồi!

— Sắp đến thôi!

Cứ thế, cô bé và chim cãi nhau mãi. Chim sâu bỏ đi khi thấy cô bé trả lời thật dứt khoát. Còn Hương, em mở cuốn sổ nhỏ của em. Ngay trang đầu ép một bức thư. Đây là thư của bố em từ xa gửi về. Chắc hẳn là em đã đọc nhiều lần bức thư đó, nên em tìm được ngay đoạn thư mình cần đọc:

“Con gái bé bỏng của bố! Con hỏi bố đến bao giờ bố về với con? Bố có thể trả lời ngay với con rằng: mùa xuân này bố sẽ về với con. Nhất định là như thế! Con gái của bố sửa soạn những gì để đón bố đấy?”

“Mùa xuân này bố sẽ về với con. Như thế có nghĩa là mùa xuân chưa đến. Vậy thì mình đúng chứ không phải chim sâu đúng. Mùa xuân chỉ mới sắp đến thôi!” Hương thầm nghĩ như vậy và cảm thấy yên tâm.

Thế rồi ngày Hương chờ đợi đã đến. Một ngày mưa phùn nhẹ nhẹ. Mặc dù thế, chẳng ai phàn nàn gì cả vì mọi người đều vui. Có thể là người ta không chú ý đến trời mưa nữa kia. Hương đang giúp mẹ vài công việc vặt.

Bỗng có tiếng gõ cửa. Cốc! Cốc! Cốc!

Không thể là ai khác được...

Tiếng gõ cửa vội vã làm Hương hồi hộp quá. Em nhảy bổ ra mở cửa và

ôm chần lấy người đứng trước mặt em. Không thể là ai khác được ngoài bố Hương. Bố cũng ôm vội lấy Hương đến nỗi suýt làm rơi giỏ phong lan trên tay. Cứ thế, bố “đeo” cô bé trên cổ đi vào nhà, mang theo mùi hương phong lan xa xôi.

Hôm ấy là một ngày vui mà Hương nhớ nhất. Nhà em nhộn nhịp người ra vào thăm hỏi. Bố Hương với khuôn mặt đôn hậu và nụ cười rạng rỡ làm vừa lòng tất cả những câu hỏi của mọi người. Còn em thì cứ bám lấy bố như một nhánh dây leo. Em ngấm nhìn khuôn mặt của bố, nụ cười của bố và lắng nghe tiếng nói có vẻ xa lạ mà quen thân của bố. Hương không chú ý đến mọi người. Thế mà không hiểu vì sao em lại chú ý đến những búp non của mấy cây bàng trước nhà mà Hương nhất định cho là chúng mới nhú ra đúng ngày hôm nay.

Sau khi bố kể cho mọi người nghe rất nhiều chuyện ở chiến trường xa, Hương thủ thủ hỏi bố:

— Bố ơi! Như vậy chắc ở nơi ấy, không ai nhớ đến mùa xuân vì có rất nhiều chuyện đang đến với họ?

— Trái lại, rất nhớ, con ạ! Vì mọi người ở đấy đều hiểu rằng phải làm gì để có một mùa xuân thật đẹp. — Bố âu yếm trả lời em.

Không ai để ý đến chú chim sâu nhỏ đang nhảy nhót trên cành cây bên nhà Hương. Nó cũng vui với Hương và mọi người. Nó đã quên bằng mất cuộc cãi vã với Hương từ bữa trước. Bởi vì dù sao thì mùa xuân cũng đã đến rồi. Ngoài kia, cả một vườn đào đang nở hoa và không gian như ánh lên sắc hồng của hoa đào.

BÉ HƯƠNG VÀ MÈO CON

Vừa đi vừa mãi suy nghĩ, chả mấy chốc đã đến nhà bác Hòa, Hương đẩy cửa bước vào:

— Ơ kìa! Mèo con đấy à?

Hương ngạc nhiên đứng dừng lại trước cửa nhìn mèo con. Đúng là nó r ỏi, nhưng sao trông nó khác thế? Kìa, xem nó mới ngộ nghĩnh làm sao! Y hệt như một chú bé được dịp mẹ đi vắng, ở nhà tha hồ nghịch ngợm. Nó lúi chúi chồm lúi mới ra giữa nhà, lấy hai chân trước ra sức cào, làm những hạt thóc lép bắn tung tóe. Cào chán nó lại cắn cái chổi lúi đi.

Hương đứng nhìn mãi, mèo con chưa thấy Hương, nó cứ thản nhiên chơi trò ấy. Một lúc dường như đã mệt, mèo ta nằm lăn ra đất. Bất chợt nhìn thấy Hương, mèo con ng ỏi nhồm dấy tròn xoe đôi mắt ngạc nhiên như muốn hỏi: “Cô là ai?”

Bấy giờ Hương mới chạy lại bên nó. Nhưng mèo con đã nhanh chân nhảy vào gần giường.

— Sao mà chóng quên thế? — Hương trách mèo con.

Mèo con quên Hương thật r ỏi, nhưng Hương chả ghét nó đâu, Hương còn yêu nó hơn là khác. Nó lớn nhanh như thổi. Hôm trước, Hương đến đây cùng với mẹ, nó còn bé tí xiu. Lúc nào nó cũng rúc đầu vào vú mèo mẹ, trông thấy cái gì nó cũng sợ. Khi bác Hòa bắt nó đặt lên bàn, trông mới tội nghiệp chứ! Nó nằm rạp người trên bàn, bốn cái chân nhỏ xiu không dám đứng thẳng lên. Hương thương nó quá, đưa tay định bế, nó sợ dúi người lại. Nó lùi mãi chạm phải cốc nước để phía sau làm nước đổ lênh

láng.

Hương yêu mèo con từ hôm ấy. Hương cứ quẩn lấy nó không chịu về. Bác Hòa thấy Hương thích nên hứa cho Hương mèo con. Nhưng bác không dám để Hương bắt về ngay, vì nó còn bé quá. Đến nỗi tiếng kêu của nó chỉ lí nhí khàn khàn như một tiếng rên.

Hương chạy lại phía giường, nóng lòng muốn bắt được mèo ngay để bế bồng cho bố những lúc tính từng ngày một mong được gặp mèo. Mèo con thấy Hương thò tay vào định bắt bèn ngẫ thu mình vào một góc thật xa. Trong gấm giường tối om, đôi mắt mèo con sáng lấp lánh như hai ngôi sao nhỏ màu xanh trong. Hương vẫy tay gọi “meo meo meo”. Mèo con nghe tiếng gọi hiền lành hình như cũng muốn làm quen. Nhưng nó không ra, vẫn ngẫ yên trong gấm giường nhìn Hương. Hương nói với mèo nửa như dỗ dành, nửa như trách móc:

— Chú mày tệ lắm! Tao đi một mình đến đây đấy nhé. Thôi, ra đây, ra đây nào!

Mèo con vẫn ngẫ yên. Giá mèo con biết nghe chuyện thì Hương phải kể hết cho mèo con nghe. Mới hồi chiều đây thôi này, Hương nắn nỉ mãi suốt nửa thì khóc, mẹ Hương mới bằng lòng cho đi một mình đến đây.

Hương chưa đi xa một mình bao giờ, nên bước chân ra phố, cái gì Hương cũng muốn chú ý đến. Mải nhìn, mải ngắm đến nỗi va cả vào người đi đường.

Lại đến chỗ sang đường mới sợ chứ! Mèo con không thể biết được cảnh nhộn nhịp tấp nập ở ngã tư như thế nào đâu. Xe đạp, ô-tô như mắc cửi. Nếu không có những dấu hiệu chỉ đường chắc sẽ xảy ra lắm chuyện lỗi thôi. Hương mới đứng trên hè nhìn đã thấy sợ. Cô công an phải dắt Hương qua đường. Nếu không chưa chắc Hương đã đến được đây.

— A, còn cái chân đau đây nữa này!

Hương như vừa sức nhớ, vạch đầu gối ra xem.

— Ái dà, còn đau góm đây!

Mèo con đã nằm gọn trong tay Hương...

Hương nói như muốn cho mèo con cũng chú ý đến. Tại lúc qua đường, Hương mừng quá chạy thật nhanh nên vấp ngã. Thế mà mèo con không

biết còn cứ tránh Hương mãi. Nhưng Hương cũng hiểu là mèo con không biết gì nên vẫn kiên nhẫn gọi. Thế mà nó vẫn chẳng chịu ra.

— Được rồi, xem ai thua ai nhé! — Hương nói như thách mèo.

Hương lấy một mảnh vải nhỏ buộc vào đầu một sợi dây, rồi cần dứ dứ ở ngoài như một thứ đồ chơi. Mèo con thích chí từ trong gầm giường nhảy vọt ra cắn lấy miếng vải nghịch. Hương thừa dịp bắt ngay.

Mèo con đã nằm gọn trong tay Hương. Hương thấy nó nặng hơn trước rất nhiều. Bộ lông nó mọc dày thêm trông rất mượt và nổi bật lên những đốm vàng đen trên nền lông trắng. Đôi mắt xanh và sáng hơn. Mấy cái ria mép mọc dài ra trong thật là ngộ nghĩnh. Hương ôm chặt nó vào lòng và cứ thích để cánh tay của mình áp vào bộ lông êm êm của nó.

Mèo con đã quen Hương nên nó làm nũng Hương quá. Mỗi lần Hương vuốt ve nó, nó lại giụi má vào tay Hương rồi ngẩng lên nhìn Hương bằng đôi mắt rất ngây thơ. Hương thích nhất là lúc gọi, mèo con lại biết trả lời “meo meo” nghe rất ngoan. Hôm trước nó đã biết thế đâu.

Bác Hòa bấy giờ mới ở dưới bếp lên. Nhìn thấy Hương, bác tươi cười:

— Hương đây à! Cháu đến bao giờ?

Hương chưa kịp chào bác, bác đã kể luôn:

— Con mèo này lớn lên là hay chuột lắm đấy. Mới bằng ngà này mà đã siêng rình chuột lắm rồi.

Muốn chứng minh lời nói của mình cho thật cụ thể hơn, bác đứng ra xa giả làm tiếng chuột kêu “chít chít”.

Mèo con đang nằm yên trong tay Hương, nghe tiếng kêu, nó giật mình ngẩng đầu lên, vểnh hai cái tai như hai cái vỏ hến nghe ngóng. Mấy cái ria

mép động dậy trông đến là buồn cười. Bác Hòa lại đứng nép vào góc tủ và kêu “chít chít”. Mèo con ngẩng đầu cao hơn như nghe xem tiếng chuột phát ra từ đâu. Đôi mắt nó mở to và rất bình tĩnh nhìn về phía tủ. Rồi thoát một cái, nó nhảy từ tay Hương xuống đất, khom lưng định bò về phía ấy.

Hương theo dõi mèo con rất chăm chú. Đến khi nó nhảy xuống đất định tìm chuột, Hương thích quá, cười vang lên. Mèo con ngơ ngác, chẳng hiểu ra sao cứ nhìn Hương mãi. Bác Hòa cũng cười, bác nói với Hương:

— Đấy, cháu thấy chưa? Tinh lắm cơ! Mấy tháng nữa là phải biết!

*

* *

Đường phố vẫn đông vui tấp nập như lúc Hương ở nhà đi, nhưng Hương không chú ý đến nữa. Hương đang nghĩ về con mèo. Về nhà, Hương sẽ buộc cho nó một cái nơ đỏ vào cổ. Sẽ cho nó ăn cơm vào cái bát xinh mà Hương đã để dành cho nó, Hương sẽ tha hồ chơi với nó. Mẹ mà biết con mèo này hay chuột, mẹ sẽ thích lắm. Nhất định bọn chuột phen này sẽ phải cuốn gói đi hết cho mà xem.

Từ trước đến nay nhà Hương không có mèo nên bọn chúng tha hồ phá phách. Mới hôm kia, liễn mỡ mẹ vừa rán xong thật thơm ngon thế mà bọn chúng nhảy vào ăn làm đổ bê bết cả ra chạn. Mẹ tức quá cầm gậy đuổi đánh, nhưng lũ ấy nhanh lắm, chả đánh được con nào mà mẹ còn bị vấp chảy cả máu chân.

Nhĩ lại những chuyện ấy, Hương cúi xuống nói với mèo con:

— Phải bắt chuột thật hăng nhé! Lười thì tao không yêu đâu!

Đã lại đến chỗ sang đường. Cô công an vừa nhìn thấy Hương đã vội vã như gặp lại người quen thân:

— O'kìa! Cháu đã về đấy à? Mèo ở đâu thế này?

— Của bác cháu cho đấy! — Hương mỉm cười trả lời cô.

— Thế ra cháu đến nhà bác cháu bắt mèo về đấy à?

— Vâng ạ!

Cô công an cứ nhìn Hương cười. Hình như cô muốn nói gì với Hương. Nhưng rồi cô chỉ xoa đầu Hương hỏi:

— Cháu thích mèo lắm à?

...đưa được mèo con sang đường.

Thấy cô công an thân mật, Hương cũng mạnh dạn hơn. Hương nhanh nhẩu trả lời:

— Vâng, cháu thích lắm! Nó xinh quá cô nhỉ? Máy lại nó sẽ bắt chuột cho nhà cháu đấy.

—Ồ! Thế thì tốt quá!

Thấy Hương ngần ngừ, cô hỏi Hương:

— Có cần cô đưa sang đường nữa không nào?

Hương nhìn cô, mạnh dạn:

— Cháu đi một mình được cô ạ!

Hương chào cô công an, bước xuống đường.

Đưa được mèo con sang đường, Hương thấy như mình đã thành một người lớn.

Đường về nhà chẳng còn bao xa nữa. Mèo con sẽ về nhà với Hương, với mẹ, với anh Hùng. Nó có công việc của nó. Có mèo con, nhà sẽ vui thêm. Giờ này không biết mẹ đã đi họp về chưa. “Mẹ ơi! Con đã mang được mèo về rồi đây! Nó sẽ bắt hết chuột cho mẹ xem!”

Lòng tràn ngập vui sướng, Hương quên là mình đang đi ngoài đường. Hương cất tiếng hát:

“Em yêu con mèo, nó kêu ‘meo meo’

Mèo của em nó hay bắt chuột

Con chuột hay ăn lúa nhà em.

Mèo nhà em có lông vàng vàng

Nó không hay nằm mà rất siêng năng

Nó không ăn vụng, bắt chuột rất hăng.”

Mèo con vểnh tai lên nghe Hương hát. Hình như nó cũng hiểu bài bắt ấy đang nói về mình.

HẠT ĐỔ

Bé quét nhà giúp mẹ. Đang quét, Bé nhặt được một hạt đỗ. Bé nghĩ: hạt đỗ đẹp quá, đem gieo xuống đất, thế nào nó cũng nảy thành cây đỗ. Bé vẫn nghe người lớn nói như vậy. Thế là Bé làm ngay.

Sau nhà Bé có một mảnh vườn nhỏ. Bé đào một lỗ ở góc vườn, cho hạt đỗ xuống đấy, lấp đất lên và chờ hạt đỗ nảy mầm.

Thế nhưng hạt đỗ đã dối với Bé. Nó nằm ỳ dưới đất không nhúc nhích. Còn Bé thì ngày nào cũng ra thăm nó và lấy làm sốt ruột lắm.

Đã bốn ngày rồi. Bé thất vọng chạy vào hỏi mẹ:

— Mẹ ơi! Tại sao con tr ồng hạt đỗ xuống đất mà nó không nảy mầm?

Mẹ nhìn Bé ngạc nhiên:

— Thế con tr ồng nó ở đâu?

— Con tr ồng nó ở ngay trong vườn nhà ta ấy!

— Thế hàng ngày con có tưới cho nó không?

— Không mẹ ạ!

— Ôi! Thế thì nó sẽ chết mất. Hạt đỗ nảy mầm được không chỉ nhờ có đất mà còn cần có nước.

Mẹ vừa dứt lời, Bé lo sợ chạy ngay ra vườn. Thôi, đúng rồi! Đất khô thế này thì hạt đỗ làm sao sống được.

*

* *

Một ngày sau nữa...

Đã mấy ngày liền, hạt đỗ nằm mê man dưới đất. Nó chắc mình khó sống qua ngày hôm nay thì bỗng nhiên, nó thấy toàn thân mát lạnh. Nó tỉnh hẳn lại và nhận thấy có một làn nước mát thấm qua mặt đất vào người nó. “Thế là mình sống rồi!” Nó nghĩ vậy và cựa mình khoan khoái.

Hôm sau, hôm sau nữa, nó cũng thấy như vậy. Cứ sáng ra, khi nó vừa ngủ một giấc ngon lành tỉnh dậy, nó lại được uống một dòng nước mát lạnh. Hạt đỗ thấy mỗi ngày một khỏe thêm ra.

Và đến sáng ngày thứ tư, hạt đỗ bỗng thấy trong người đổi khác lạ thường. Hạt đỗ bỗng nứt ra một kẽ và ở kẽ ấy một mầm non nhú ra. Một ngày sau nữa, cái mầm non đội đất chui lên.

Bé reo lên sung sướng khi thấy hạt đỗ đã nảy mầm. Hai chiếc lá non bé tí tẹo nhưng rất kiêu hãnh ngẩng đầu nhìn Bé.

Đối với Bé, việc cây đỗ nảy mầm thật là một điều kỳ diệu. Bé đã học sinh vật đâu.

Bé vào khoe với mẹ:

— Mẹ ơi! Cây đỗ của con đã nảy mầm.

Bé vào khoe với mẹ.

— Đây là do công tưới bón của con. Bây giờ thì không những phải tưới mà còn phải che nắng cho nó nữa đây.

Bé lại ngạc nhiên lần nữa:

— Sao mẹ bảo cần phải có ánh sáng?

Mẹ bật cười:

— Nó rất cần ánh sáng. Nhưng nếu nắng quá, nó sẽ chết. Cũng như con, nếu đi nắng lâu không đội mũ, con sẽ bị cảm!

Bé sung sướng:

— Đúng rồi mẹ nhỉ! Có thế mà con không hiểu! — Bé tự trách mình sao ngốc thế.

Ngày hôm đó, cây đỗ con được che cái ô bằng một tàu lá chuối.

*

* *

Cây đỗ giờ đây đã trở thành một giàn đỗ. Thấp thoáng trong những cành lá xanh đã có những bông hoa đỗ tím nhạt. Và chính những bông hoa ấy đã kể lại câu chuyện về cô bé và hạt đỗ!

HAI CHỊ EM

Loài chim thường rất yêu thích trẻ con. Nên ở căn nhà gác hai này, từ khi có hai cô bé dọn đến ở thì những loài chim cũng đến làm tổ trên những cây cao ngay cạnh dãy. Chúng cũng đùa vui và chuyện trò ríu rít chẳng kém gì hai cô bé.

Chúng thường hay hót vào những ngày trời đẹp. Một buổi sáng mùa hè đẹp như hôm nay, cũng đáng để cho chúng cất cao tiếng hót. Những sợi mây hồng mỏng như tơ vương nhẹ trên bầu trời. Các bạn chim rủ nhau hòa một bản nhạc vui. Chích chòe giọng lanh lảnh, họa mi giọng trong và cao vút, sơn ca véo von. Rồi sẻ, khuyên giọng líu lo vui tươi...

Bên cửa sổ, hai cô bé ngừng chơi để nghe chim hót và bàn tán về chúng.

Chị hỏi em:

— Chị đỡ em con chim gì lông nâu mỏ vàng, đang đậu trên cành kia kìa?

Em nhìn theo tay chị, lắc đầu:

— Em chịu! Thế em đỡ chị đấy!

— Chị cũng chịu!

Em cười chế:

— Thế mà cũng đòi đỡ!

Em lại đưa mắt tìm một con chim khác và hỏi chị:

— Em đỡ chị: con chim gì lông màu xanh xanh, mỏ đỏ, đang đậu trên cành phi lao kia kìa!

— Em cũng chịu!

Chị nhìn theo tay em, lắc đầu:

— Chị chịu đấy! Thế em bảo con chim gì nào?

— Em cũng chịu!

Chị trầm ngâm:

— Thế mà còn nói người ta!

Nếu có mẹ ở nhà, chắc chúng đã kéo nhau vào hỏi mẹ. Nhưng mẹ đi làm vắng.

Trong khi hai chị em đỡ nhau như vậy, bọn chim cũng bàn tán về hai cô bé không kém phần sôi nổi.

Chim sẻ hỏi chim khuyên:

— Tớ đồ cậu hai cô bé kia, ai là chị, ai là em nào?

Chim khuyên ngấm hai cô bé một lúc rồi lắc đầu:

— Tớ chịu, họ giống nhau quá! Khuôn mặt giống nhau này, ăn mặc cũng giống nhau này! Cậu thử đoán xem nào?

— Tớ cũng chịu!

Chim khuyên mở nhẹ vào đầu bạn:

— Tưởng biết mới đồ người ta chứ!

Chim sẻ ngấm nghĩ một lúc rồi nói với chim khuyên:

— Có đi đâu tớ có thể đoán biết được là: cái cô bé tóc đen, lông mày rậm kia chắc là một cô bé hay ăn mà lại ở bẩn nữa.

Chim khuyên ngạc nhiên hỏi:

— Vì sao thế?

— Thì cậu xem đấy! Mép cô ta dính đầy vụn bánh, mặt thì lem luốc.

Chim khuyên tỏ vẻ phục lắm:

— Ừ nhỉ, cậu tinh thật đấy!

Câu chuyện của chúng đến đây phải ngừng lại vì chiếc loa truyền thanh mắc ngay trên cành cây chúng đậu đã phát ra một bản nhạc sôi nổi quen thuộc.

Trong cửa sổ, hai cô bé cũng ngừng chơi. Chị bảo em:

— Bé ơi! Mẹ sắp về rồi. Chúng mình đừng chơi nữa. Bé để cho chị rửa mặt cho bé nhé!

— Ừ ừ! — em lắc đầu nguây nguây.

— Mặt bẩn lắm! Mẹ về mẹ chẳng yêu đâu!

— Ủ ừ! Rửa mặt đau lắm!

Chị lại ngọt ngào dỗ:

— Chị sẽ rửa rất khẽ, rất êm. Không đau đâu. Mấy lại, em xem kìa, bầy chim đang nhìn em đấy. Chúng chẳng thích chơi với những cô bé bẩn đâu. Chúng sẽ dọn đi nơi khác đấy!

Nghe thấy thế, bé ngẩng đầu nhìn bọn chim. “Ừ nhỉ, chúng đang nhìn mình thật”. Bé nghĩ thế và bằng lòng cho chị rửa mặt ngay. Bé sợ những con chim sẽ bay đi nơi khác mất.

Trên cây phi lao, chim sẻ bỗng kêu rối rít:

— Biết rồi! Biết rồi!

Chim khuyên ngạc nhiên hỏi:

— Gì thế? Gì thế?

— Ừ ừ! Rửa mặt đau lắm!

— Cậu trông kia! Tớ đoán ra rồi nhé! Cái cô bé đang cầm khăn rửa mặt

cho cô bé kia nhất định là cô chị. Đúng không nào?

Một lần nữa, chim khuyên lại phục chim sẻ là tài. Chúng vui sướng như vừa phát hiện một điều kỳ lạ. Sẻ và khuyên bèn cao giọng hát một bài. Chúng cố uốn giọng thật trong, thật hay. Vì chúng có ý tặng bài hát này cho những cô bé ngoan.

